

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11922** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на „21- Сарстес ООД“, представлявано от управителя А. К., срещу Решение № 4989/3.11.2023 г., постановено по НАХД № 3834/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 16-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-2200574/10.02.2023 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал.3 от КТ за нарушение на б2, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен и незаконосъобразен. Излагат се доводи, аналогични на тези наведените в жалбата до СРС. Според касатора, неправилно районният съд приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява приетата с НП фактическа обстановка. Поддържа, че НП е съставено в нарушение на материалния закон и не отговаря на обективната истина. Счита, че наложената и в последствие изменена имуществена санкция е в завишен размер.

Ответникът - директор на дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. Б.,

оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд – София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 01.11.2022 г., служители при ДИТ-С., извършили проверка на място в обект – склад за перилни препарати с № 33801, находящ се на адрес [населено място], [улица], стокова борса „И.“, стопанисван от „21-Сарстес“ ООД, при което са установили, че К. П. С., полага труд. В собственооръчно попълнена декларация лицето декларира, че полага труд за дружеството от 31.10.2022 г. без сключен граждански или трудов договор, с работно време от 08:00 до 17:00 часа със седмична почивка от два дни и почивки в работния ден от един час, срещу месечно възнаграждение в размер на 1200 лева.

След приключване на проверката на място дружеството е призовано по реда на чл. 45, ал. 1 от АПК за извършване на проверка по документи в сградата на Д „ИТ“ С., продължила до 29.11.2022г. До приключване на проверката от „21- Сарстес“ ООД не е представен трудов договор, сключен между дружеството и К. С..

Предвид изложеното, проверящият екип е счел, че работодателят „21-Сарстес“ ООД не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила от К. П. С., като трудови правоотношения, като не е сключил с нея трудов договор в писмена форма за извършваната от нея работа и с това е нарушил чл.62, ал.1 от КТ, вр.чл.1, ал.2 от КТ.

Въз основа на данните от проверката е съставен АУАН № 22-2200574/29.11.2022 г. за извършено нарушение на чл.62, ал.1, във вр. с чл.1 ал.2 от КТ. Актът е подписан от упълномощения представител на дружеството и връчен на последния, който не е дал обяснения или направил възражения. Срещу така съставения АУАН писмени възражения не са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН . С НП № 22-2200574/10.02.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. е наложено административно наказание с което на „21-Сарстес“ ООД на основание чл. 416, ал. 5, вр. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание за извършено нарушение на чл. 62, ал.1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

С обжалваното решение СРС е изменил НП № 22-2200574/10.02.2023 г., с което на „21-Сарстес“ ООД е наложена имуществена санкция за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 КТ в частта му относно размера на имуществената санкция, който намалява от 2 500 лв. на 2000 лв.

Първоинстанционният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, представени с НП, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че в хода на административнонаказателното не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а нарушението и неговият извършител са безспорно доказани.

Предмет на касационна проверка съгласно чл.218 от АПК е решението на районния съд само на посочените в жалбата пороци като за валидността, допустимостта и съответствието на първоинстанционния акт с материалния закон съдът следи служебно. В настоящия случай наведените в касационната жалба доводи са неоснователни и преповтарят наведените в първоинстанционното производство възражения.

Решението на СРС е валидно и допустимо.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Според чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа.

В конкретният случай от събраните по делото доказателства писмени и гласни безспорно се установява, че дружеството е осъществило състава на посоченото в АУАН и НП нарушение от обективна страна, с оглед на което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

По отношение на възражението на касатора, че лицето към момента на проверката не е била наета от дружеството да полага труд, а е разглеждала работната среда, остава недоказано и неоснователно. Следва да се отбележи, че в конкретния случай не се касае за едночасова ангажираност, която не представлява многократно и продължаващо предоставяне на работна сила в определено работно време и правила, или твърдяното „опознаване на работната среда“.

По делото безспорно се установява, че лицето С. е работила като продавач в момента на проверката, като същата е извършвала трудовата дейност за сметка на работодателя с негови средства, на определено работно място, с определено работно време и установено трудово възнаграждение. Самата С. е отбелязала собственоръчно в попълнената декларация, че няма сключен договор/ нито трудов, нито граждански/, тъй като е в пробен период, или т.нар. изпитателен срок. Същото се потвърждава и от показанията на актосъставителя-необорени, който дори заявява, че е извършил от нея покупка на мокри салфетки, както и от приложеният протокол за извършената проверка от инспекторите Т./актосъставител/ и Е. С..

Налице е трудово правоотношение между „21-Сарстес“ ООД и К. С. към 01.11.2022 г. Налице са и данни за постигнато съгласие между работодателя и работника по всички съществени елементи по чл. 66, ал. 1 КТ - мястото на работа; длъжността и характера на работата; размера на трудовото възнаграждение, продължителност на работния ден, почивки, почивни дни и т.н., но липсват данни това съгласие да е оформено писмено като трудов договор към датата на проверката.

Т.е. правилно административно наказващият орган и въззивният съд са приели, че установеното нарушение е такова по чл. 62, ал. 1 КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно които отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и трудовият договор се съставя в писмена форма.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Касационният състав приема за правилна преценката на СРС, че имуществената санкция следва да бъде определена в размер от 2 000 лв., предвид характера на нарушението и обществените интереси, които то засяга. Следва да бъде съобразено, че нарушението не е било отстранено от работодателя до приключването на проверката, което е още едно основание за определяне на санкцията в размер по-висок от законоустановения минимум.

Независимо от това обаче настоящият състав установи, че видно от мотивите на оспорваният акт, съдебно-решаваща воля е изразена в посока изменение на размера на имуществената санкция към предвидения минимум, т.е. 1500 лв., съответно на нормата на чл. 414 ал.3 КТ, в който хипотеза обаче първоинстанционният съд е изменил НП на 2000 лв. Мотивите обосновават решаваща съдебна воля, но същата се изразява в диспозитива на решението. Липсващият механизъм за отмяна на ход по същество и връщане на делото за поправка на очевидна фактическа грешка в приложимият пред първата съдебна инстанция НПК /в хипотезата на неуредени случаи съобразно препращаща норма на чл. 43 ЗАНН/, обуславя и произнасянето на настоящият състав по така установеното като към явна несправедливост на наложеното наказание.

Определеният размер на имуществената санкция от първоинстанционният съд е изписана както с думи, така и с цифри, респ. не е налице основание за съмнение в изражението и.

С процесната касационна жалба изрично е възразено, че „наложената и впоследствие изменена имуществена санкция е твърде висока като размер отнасящо се за първо констатирано нарушение“.

Съгласно чл. 348 ал. 1 т. 3 НПК присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред когато наложеното наказание е явно несправедливо.

В процесният казус и приемайки, че действително и при постановяване процесното НП не е отчетено, че не са налице установени с влязъл в сила акт други нарушения на трудовото законодателство, както и факта, че самото полагащо труд лице декларира, че само един ден преди проверката е работила при дружеството/т.е. нарушението не обхваща значителен период от време/ то, може да се приеме, че деянието не е с висока обществена опасност предполагаща наказание отвъд нормативния минимум.

От своя страна нормата на чл. 222 ал. 1 АПК изискваща при отмяна на първоинстанционният съдебен касационната инстанция да реши въпроса по същество, освен ако се установи съществено нарушение на съдопроизводствените правила и трябва да се установят факти, за които събирането на писмени доказателства не е достатъчно.

С оглед изложеното и на основание чл. 222 ал. 1 АПК, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4989/3.11.2023 г., постановено по НАХД № 3834/2023 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 22-2200574/10.02.2023 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., В ЧАСТТА с която на „21-Сартес“ ООД е наложена имуществена санкция, като на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал.3 от КТ за нарушение на 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ определя същата на 1500/хиляда и петстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.